

[Edele Kruchow.]

for kan vi ikke lade lægevidenskaben løbe af med en så overvejende del af den mulige arbejdskraft, som det f. eks. er ved at ske inden for sygehusvæsenet.

Jeg vil gerne sige det således, at vi mener, at vi må sikre os, at udnyttelsesgraden på dette felt først og fremmest bliver til gavn for det størst mulige antal menneskers sundhed, og det vil jeg gerne have at man forstår på den måde, at vi selvfølgelig ønsker, at syge mennesker skal have en god pleje, men vi kan ikke alt, således som det også er blevet fremhævet fra anden side, og når vi ikke kan alt, mener jeg, som netop fru Inge Krogh sagde det så tydeligt, at sygehussektoren har toppet.

Vi har fundet nogle tal frem, der faktisk er retrystende. Det fremgår nemlig af dem, at man i 1971-72 har brugt 4,3 mia kr. til drift og 1 mia kr. til anlæg af sygehuse. Og det, der ligger på tegnebrætter rundt omkring hos arkitekter og teknikere, betyder, at vi fortsat i nogle år vil investere 1 mia kr. årlig. Men vi kan ikke tillade os det, for vi har med den rytme ansat 10.000 mere inden for sygehussektoren de sidste 5 år, og den primære sundhedstjeneste har i øjeblikket 25.000.

Så kunne man spørge: ja men skal det da ikke være så godt, som fru Hanne Reintoft siger? Jo, det skal være godt, men det kan ikke nytte noget, at vi lukker øjenene for den kendsgerning, at vi har store sengeafsnit stående lukket, ikke på grund af mangel på læger måske, men fordi der ganske simpelt hen ikke er ikke-akademisk uddannet personale til disse forskellige områder. Vi ved, at der for hver læge på sygehusene i dag forventes ansat 15 andre personer, medens der i sundhedstjenesten udenfor er et gennemsnit på 2½ person pr. læge.

Vi tror altså i det radikale venstre, at vi må ind i en drejning af udviklingen inden for sygehusområdet, og vi bruger netop ordet drejning, fordi vi mener, at hvis vi får nedsat den milliard kroner, der er sat af til investeringer, til 500 mill. kr., vil der være mulighed for også fortsat at udbygge en god sundhedstjeneste på hospitalerne.

Vi kommer heller ikke uden om det forhold, som dagspressen i den seneste tid jævnlig taler om, at der er arbejdsløshed blandt nyuddannede læger, der er færdige

på universiteterne, men mangler 2 år i vide-regående uddannelse på sygehusene, for at de kan blive praktiserende læger. Når man så siger, at der er mangel på praktiserende læger, og det ved vi der er rundt omkring, måske ikke lige meget i alle dele af landet, så er det da klart, at befolkningen må forvente, at folketingsret tager et politisk initiativ til løsning af en fornuftstridig situation. Jeg er helt enig med hr. Ib Christensen i, at der er et politisk ansvar i det her, som vi ikke kan løbe fra. Vi kan ikke bare lade det køre.

Ministeren nævnte lovgivningen, og så vil jeg da gerne sige her, at studieordningen fra 1967 for lægestuderende medførte, at den tidligere 1-årige uddannelse ved sygehusene for praktiserende læger ændredes til en 2-årig uddannelse. Det var ganske vist, fordi der så lagdes noget om, men det har altså medført det meget uheldige, at vi er i den situation i dag, at de unge færdiguddannede læger ikke kan komme i gang. Det kan da ikke være således, at denne bestemmelse om uddannelse af læger, der også findes i lægeloven fra 1970, skal være en hindring. Vi kan da ikke have, at det er arbejdsforholdene på sygehusene og de overenskomster, der er sluttet på dette område, der styrer mere end andre ting.

Jeg vil gerne sige tak og samtidig sige, at det forebyggende arbejde, som også jeg ønsker, efter det radikale venstres opfattelse kun kan komme i gang med vægt, hvis vi virkelig går ind i det og siger: det ømme punkt er sygehusvæsenet, og dér må vi dæmpe udgifterne, som hr. Ejler Koch også gav os medhold i, ellers får det hele overbalance.

Indenrigsministeren (Jacob Sørensen):

Jeg synes, det er en udmærket og interessant debat, vi har haft i denne middagsstund. Jeg skal knytte et par bemærkninger til den og svare på et par spørgsmål, der er stillet.

Det første er spørgsmålet om, hvor langt vi er kommet med oprettelsen af Dansk Sygehusinstitut. Dertil kan jeg sige, at jeg har forsøgt i hastigt tempo at føre dette arbejde videre, siden jeg blev minister, og vi er nu så vidt, at vi har fået udfærdiget og godkendt vedtægterne for instituttet og er klar til ret hurtigt at udpege bestyrelsen — jeg